

Jézus és az apostolok nézete a Bibliáról

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 4:1-11; 22:37-40; Lukács 4:25-27; 24:13-35, 44-45; Apostolok cselekedetei 4:24-26

„Ő így válaszolt: Meg van írva: »Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.«” (Mt 4:4, RÚF).

A modern korban sajnálatos módon nagymértékben újraértelmezték a Bibliát, annak a filozófiának a lencséin keresztül, amely megkérdőjelezi mind az ihletettséget, mind pedig a tekintélyét. Sokan gyakorlatilag olyan, viszonylag primitív kultúrában élt emberek elképzeléseinek tekintik, akik nem érthették úgy a világot, mint mi. Ugyanakkor vagy alábecsülik, vagy pedig eltávolítják a képből a természetfölötti elemet, és így a Bibliát olyan dokumentumnak nyilvánítják, ami nem Isten meglátása az emberről, inkább az ember elképzelése Istenről. Ennek következtében a darwini gondolkodás és a modern filozófia korában sokan többnyire idejétmúlnak tartják a Bibliát.

Mi azonban teljes mértékben elutasítjuk ezt az álláspontot. Miközben azt tanulmányozzuk, hogyan értette Jézus az Ószövetséget – a kor Bibliáját –, és hogyan értették az apostolok, az Újszövetségben ihletett példát látunk az egész Szentíráshoz való viszonyulásra. Hogyan tekintettek ők az Igében bemutatott emberekre, helyekre és eseményekre? Milyen volt az alapállásuk, és ebből következően milyen értelmezési módszerekkel éltek? Kövessük az ő példájukat és ne az ihletést nélkülöző emberi tévHITEKET, amelyeknek a feltételezései csak az Isten Igéjével szembeni szkepticizmushoz és kételyekhez vezetnek!

„MEG VAN ÍRVA”

Jézus Keresztelő János általi keresztsége jelölte megváltói tevékenységének kezdetét. Ezután a Lélek a júdeai pusztába vezette, ahol Sátán megkísértette, akkor, amikor emberileg a leggyengébb állapotban volt.

Olvassuk el Mt 4:1-11 szakaszát! Hogyan védekezett Sátán kísértései ellen Jézus a pusztában? Mit tanulhatunk a Bibliáról ennek a beszámolónak az alapján?

Jézus így válaszolt, amikor Sátán az étvágyán keresztül kísértette meg: „*Meg van írva: »Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik«*” (Mt 4:4, RÚF). Visszautalt az élő Igére, a legfőbb isteni kútforrásra. Ezzel megerősítette a Szentírás tekintélyét. Amikor Sátán a földi birodalmakra és azok dicsőségére mutatva kísértette, Jézus ezt felelte: „*meg van írva: »Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj«*” (Mt 4:10, RÚF; Lk 4:8)! Krisztus arra emlékeztet, hogy az igazi imádat nem másra, csakis Istenre irányul, és az Igének való engedelmesség jellemzi. Végül pedig az öndicsőítés és az önzés kísértésére ezzel válaszolt: „*Viszont meg van írva: »Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet«*” (Mt 4:7, RÚF; Lk 4:12)!

Mindhárom kísértésre Jézus azzal felelt, hogy „*meg van írva*”. Ez is mutatja, hogy amikor Sátán támadásaival és csalásával találta szemben magát, nem másra, hanem egyenesen Isten Igéjéhez fordult. Hatalmas tanulság ez mindannyiunk számára: a Biblia és csakis a Biblia a hitünk zsinórmértéke, alapja!

Igen, a Biblia, egyedül a Biblia volt az, amivel Jézus védte magát az ellenség támadásaival szemben. Noha Isten, mégis kizárólag Isten Igéje előtt hajolt meg, amikor Sátán ellen védekezett.

Nem a véleményét hangoztatta, nem bonyolult, tekervényes érveléssel állt elő, nem ellenségesen szólt, hanem egyszerűen, ugyanakkor mélyrehatóan idézte a Szentírás szavait. Krisztus a legfőbb tekintélynek és a leghatalmasabb erőnek tekintette az Írást. Szolgálatában így biztos alapról indult, és a továbbiakban is a Biblia megbízhatóságára épített.

Hogyan tanulhatjuk meg éppen ennyire rábízni magunkat Isten Igéjére, meghajolva a tekintélye előtt?

JÉZUS ÉS A TÖRVÉNY

Olvassuk el Mt 5:17-20, 22:29 és 23:2-3 verseit! Mit mond Jézus ezeknek az igéknek az összefüggésében?

Jézus az Isten Igéje és a törvény iránti engedelmességre tanította a tanítványait. A kétely leghalványabb árnyéka sem jelent meg benne soha a Szentírás tekintélyével vagy időszerűségével kapcsolatosan. Épp ellenkezőleg, folyamatosan isteni tekintély forrásaként hivatkozott rá! „*Tévelyegtek, mivel nem ismeritek az Írásokat, sem az Isten hatalmát*” (Mt 22:29, RÚF) – mondta a szadduceusoknak. Azt tanította, hogy a Bibliának és tanításainak pusztán elméleti ismerete nem elég az igazság, és ami még fontosabb, az Úr megismeréséhez, aki maga az igazság.

Mt 22:37-40 versei szerint Jézus hogyan tekintett Mózes törvényére?

Az írástudóhoz szólva Jézus összefoglalta a Tízparancsolatot, amit Isten közel ezeröt száz évvel korábban adott Mózesnek. Figyeljük meg, hogyan viszonyul az ószövetségi törvényhez: a legmagasabb szintre emeli! Sok keresztény mégis helytelenül arra következtetett, hogy Krisztus itt új parancsolatot adott, ami miatt az ószövetségi törvény helyét átveszi az újszövetségi evangélium. Azonban az igazság az, hogy amit Jézus tanít, az az Ószövetség törvényén alapszik. Krisztus még teljesebben mutatta be és jelentette ki a törvényt, amikor kimondta, hogy „*e két parancsolattól*” (összefoglalta a Tízparancsolatot: az első négy az embernek az Istennel való viszonyára, a többi hat pedig az emberi kapcsolatokra összpontosít) „*függ az egész törvény és a próféták*” (Mt 22:40). A teljes Ószövetséget felemelte, ugyanis „*az egész törvény és a próféták*” kifejezés egy rövidebb utalás a törvényre, a prófétákra és az írásokra, az Ószövetség három részére.

„A Szentírást kétségbevonhatatlan tekintélynek vallotta. Nekünk is ezt kell tennünk. A Bibliát a végtelen Isten beszédeként, minden vitás kérdés megoldójaként, hitünk alapjaként kell kezelnünk” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 21. o.).

Milyen tekintélyforrások (család, filozófia, kultúra) vonhatnak el attól, hogy valóban alá vessük magunkat Isten Igéjének?

JÉZUS ÉS A TELJES SZENTÍRÁS

Olvassuk el Lk 24:13-35, 44-45 verseit! Jézus hogyan tanította a Szentírásból az evangélium üzenetét?

Krisztus halála után a követői összezavarodtak és kételkedni kezdtek. Hogyan történhetett ez? Mit jelentett ez? *Lukács evangéliumának* ebben a fejezetében Jézus kétszer jelent meg a tanítványoknak, először kettőnek az Emmaus felé vezető úton, majd később a többieknek is. Két külön alkalommal is elmagyarázta, hogy miként teljesedett be minden az ószövetségi próféciaik alapján: „*És Mózesről meg valamennyi prófétáról kezdve elmagyarázta nekik mindazt, ami az Írásokban róla szólt*” (Lk 24:27, RÚF).

Lk 24:44-45 versében ismét ezt olvassuk: „*Majd így szólt hozzájuk: Ezt mondtam nektek, amikor még veletek voltam: be kell teljesednie mindannak, ami meg van írva rólam Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsoltárokból. Akkor megnyitotta értelmüket, hogy értsék az Írásokat*” (RÚF).

Figyeljük meg a Lk 24:27 versében szereplő „*valamennyi próféta*” (RÚF) kifejezést, amit újra kiemel a második idézetben: „*Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsoltárokból*”! Ez is világosan mutatja: Jézus, a testté lett Ige (Jn 1:1-3, 14) a Szentírás tekintélyére hagyatkozva magyarázta, hogy az eseményeket már több száz évvel korábban megjövendölték. A Szentírás teljességére utalt, ezzel példát mutatott a tanítványoknak és így tanította őket. Amint majd tovább haladva hirdetik az evangélium üzenetét, nekik is a Szentírás egészéből kell meríteniük, tanítva és erősítve az új megtérőket a világ minden táján. Figyeljük meg, Mt 28:18-20 (RÚF) verseiben Jézus azt mondja a tanítványainak (ma pedig nekünk), hogy „*Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön*”. Ez a hatalom azonban továbbra is az Atyából és a Szentháromság egészéből ered, hiszen utána így folytatja: „*Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében*”. Majd egy kulcsfontosságú szakasz következik: „*tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek*”. Mire tanít és mit parancsol itt Jézus? Tanításait a Szentírás egészére alapozta. Az Ige prófétai tekintélye alapján jött el, és a Szentírás próféciait beteljesítve vetette alá magát az Atyának.

Jézus elfogadta a teljes Szentírást, miért kell tehát nekünk is ezt tennünk? Hogyan tanulhatjuk meg elfogadni az egész Szentírás tekintélyét, még ha ma nem is minden alkalmazandó kötelezően az életünkben? Beszéljessünk erről szombatn a csoportban!

JÉZUS ÉS A BIBLIA EREDETE, TÖRTÉNETE

Jézus azt tanította, hogy a Biblia Isten Szava, abban az értelemben, hogy ami benne áll, azonos azzal, amit Isten mond. Istentől ered, ennél fogva az élet minden területén a legnagyobb tekintéllyel bír. A történelem során Isten azon munkálkodott, hogy a Biblia által kinyilatkoztassa akaratát az emberiségnek.

Például Mt 19:4-5 verseiben Jézus utal egy mózesi idézetre, amit így foglal össze: „*a Teremtő kezdetől fogva férfivá és nővé teremtette őket... És ezt mondta Isten: »Ezért hagyja el a férfi apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté«*” (RÚF). Ahelyett, hogy „a Szentírás mondta”, úgy fogalmazott, hogy a Teremtő, vagyis Isten mondta. Tehát a Teremtőnek tulajdonította *Mózes első könyve* kijelentését, amit Mózes írt le.

Olvassuk el a következő igeszakaszokat! Hogyan viszonyult Jézus a Biblia történelmi személyeihez és eseményeihez?

Mt 12:3-4 _____

Mt 24:38 _____

Mk 10: 6-8 _____

Lk 4:25-27 _____

Lk 11:51 _____

Jézus következetesen valósnak tekintette az ószövetségi embereket, helyszíneket és eseményeket. Utalt *Mózes első könyvének* 1. és 2. fejezetére, majd a 4. fejezetben Ábelre, valamint Dávidra, aki megette a szent kenyereket, azután Elizeusra, a többi történelmi szereplő egyikére. Ismételten említette a régmúlt próféták szenvedését (Mt 5:12; 13:57; 23:34-36; Mk 6:4). Egyik figyelmeztető üzenetében szólt Nőé napjairól is: „*Mert amiképpen azokban a napokban, az özönvíz előtt, ettek, ittak, házasodtak és férjhez mentek egészen addig a napig, amelyen Nőé bement a bárkába, és semmit sem sejtettek, míg el nem jött az özönvíz, és mindnyájukat el nem sodorta, úgy lesz az Emberfiának eljövetele is*” (Mt 24:38-39, RÚF). Minden jel arra mutat, hogy Jézus történelmi eseményként utalt a hatalmas isteni ítéletre.

Jézus valós történelmi személyekként említette ezeket az embereket. Mekkora megtévesztő erővel bír Sátán, ha a mai emberek közül sokan – még hitvalló keresztények is – gyakran tagadják, hogy ők valóban léteztek!? Miért nem szabad soha ebbe a csapdába esnünk?

AZ APOSTOLOK ÉS A BIBLIA

Az Újszövetség írói ugyanúgy viszonyultak a Bibliához, mint Jézus. A hitelvek, az erkölcs és a prófétai jövendölések tekintetében az Ószövetséget tartották Isten erős Igéjének. Ezeknek az embereknek a szavaiban vagy tetteiben sehol, semmi olyat nem találunk, ami bármilyen vonatkozásban megkérdőjelezné a Biblia egyetlen részének is a tekintélyét vagy hitelességét.

Az alábbi igeszakaszok szerint mit tartottak az apostolok Isten Igéjének a tekintélyéről?

ApCsel 4:24-26 _____ Róm 9:17 _____

ApCsel 13:32-36 _____ Gal 3:8 _____

Figyeljük meg ezekben a szakaszokban, hogy mennyire szoros a kapcsolat a Szentírás és Isten szava között! *Az apostolok cselekedetei* 4. fejezetében, közvetlenül a Szentlélek általi betöltekezés előtt a tanítványok hálát adtak Istennek Péter és János szabadulásáért. Dicsőítették a Teremtő Istent, és kifejezték, hogy Ő szolt szolgája, Dávid által. Vagyis Dávid szavait Isten kijelentésének vették. ApCsel 13:32-36 verseiben Pál is Dávidot idézte, ugyanakkor a szavait Istennek tulajdonította, mivel a 32. versben ez áll: „*Mi is hirdetjük nektek, hogy azt az ígéretet, amelyet az atyáknak tett Isten...*” (RÚF).

Róm 9:17 versében, ahol arra számítanánk, hogy Isten lesz a mondat alánya, Pál „*az Írás*” kifejezést használja: „*Mert így szól az Írás a fáraóhoz*” (RÚF). Ezt így is visszaadhatnánk: „*Mert ezt mondta Isten a fáraónak*”. Gal 3:8 versében az „*Írás*” „*Isten*” helyett szerepel, ami azt mutatja, hogy milyen szorosan kötődik az Ige Istenhez. Az Újszövetség írói egybehangzóan úgy támaszkodnak az Ószövetségre, mint Isten Szavára. Az Újszövetségben több száz ószövetségi idézet van. Egy teológus összeállított egy listát, amely kétezer-hatszáznyolcvannyolc jellegzetes utalást tartalmaz, négyszázat Ézsaiástól, háromszázhetvenet a Zsoltárokból, kétszázhuszat *Mózes második könyvéből* és így tovább. Ha valaki még hozzáadná ehhez a hivatkozásokat és a témaköröket, akkor ez a szám jelentősen megemelkedne. A bibliai könyvek tele vannak az ószövetségi próféciaakra tett utalásokkal, amelyeket gyakran a következő mondat vezet be: „*meg van írva*” (Mt 2:5; Mk 1:2; 7:6, Lk 2:23; 3:4; Róm 3:4; 8:36; 9:33; 1Kor 1:19; Gal 4:27; 1Pt 1:16). Mindez megerősíti, hogy Jézus és az apostolok is az ószövetségi Szentírásra alapozták tanításaikat.

E példák alapján tehát mennyire veszélyes bármilyen gondolat, ami gyengítheti a bizalmunkat a Szentírás tekintélyében?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Jézus gyermekége” (48-54. o.) és „A megkísértés” (86-95. o.) c. fejezetei

„Az emberek bölcsebbnek gondolják magukat Isten Igéjénél; és ahelyett, hogy lábukat a megingathatatlan alapra helyeznék és mindent Isten Igéjének mérlegére tennének, inkább a saját tudományos és természeti ismereteik alapján mérlegelik a kijelentést, és ha úgy tűnik, hogy nem egyezik tudományos elképzeléseikkel, akkor hiteltelenként elvetik azt” (Ellen G. White cikke. *Sigs of the Times*, 1884. március 27. 1. o.).

„Akik a legjobban megismerik Istennek az Igében kinyilatkoztatott bölcsességét és szándékát, mentális erővel bíró férfiak és nők lesznek. Eredményes munkásokká válhatnak a nagy Nevelő, Jézus Krisztus mellett... Krisztus adta az igazság Igéjét népének, és mindenkit hív: vegyünk részt abban, hogy ezt megismertessük a világgal... Nincs megszentelődés az igazság, az Ige nélkül, tehát ezt különösen fontos mindenkinek megértenie” (Ellen G. White: *Fundamentals of Christian Education*. 432. o.)!

BESZÉLJÜK MEG!

- 1) Jézus, az evangéliumok írói és Pál is Isten Szavának tekintették az ószövetségi Szentírást. Ennek fényében miért téves sok mai nézet a Szentírással kapcsolatban? Miért nem szabad senkitől elfogadnunk kételyt ébresztő érveléseket?
- 2) Íme néhány példa arra, hogy milyen messze eltértek mai teológusok a kétkedés útján: tagadják a hat napos teremtést, helyette az év-milliárdok alatt kialakuló evolúciót fogadják el. Elutasítják a tökéletes világban élt, büntelen Ádám létezését. Nem hisznek az egész világra kiterjedő özönvízben. Egyesek elvetik Ábrahám létezését. Vannak, akik nem fogadják el a kivonulás történetét. Mások elvetik Jézus csodáit, beleértve a testben való feltámadását is. Megint mások nem tudják elfogadni a próféciákat, azt, hogy próféták évszázadokkal vagy évezredekkel korábban megmondták a jövőt. Hová vezet tehát, ha az ember kételkedni kezd a Szentírás tekintélyében és hitelességében? Hogyan segíthetünk a kétkedőknek megérteni az igazságot?
- 3) Térjünk vissza a keddi tanulmány végén feltett kérdéshez! Hogyan magyarázhatjuk azt, hogy a teljes Szentírás ihletett, még azok a részei is, amelyek ma már nem vonatkoznak ránk?

GALAMB GYÖNGYVÉR:
KINTSUGI HÓ ALATT

Összetört cserép vagyok,
Kősziklán morzsolt élet.

Fényem semmibe foszlott,
de már attól sem félek,

ha itt mindenem elvész,
ha takaróm a hó marad.

Alatta virraszt a mag
és tavaszra majd kikél.

S hű kezéd szívedből tép
sebre arany szálakat.

Összeköt minden tört részt,
újra egészé ragaszt.

És sokkal szebb lesz, mint volt,
a sáros cserépélet.

Csak széttépik a bajok
és arannyal fényesebb.